

ת"פ 64711/11/20 - מדינת ישראל נגד אלחוסין הייב

בית משפט השלום בבית שאן

ת"פ 64711-11-20 מדינת ישראל נ' הייב
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופט יעקב סולומון
משיבה	מדינת ישראל
נגד	
מבקש	אלחוסין הייב

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק דין (הכרעת דין וגזר דין) אשר ניתן על ידי ביום 1.3.2021 בהעדר התייצבותו של המבקש (להלן: "**פסק הדין**" ו"**הבקשה**" בהתאמה).
 2. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, הגעתי למסקנה לפיה דין הבקשה להידחות, ולהלן אנמק.
 3. ביטול פסק דין שניתן בהעדרו של הנאשם, בעבירות חטא או עוון, נעשה על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), לפיו בית המשפט רשאי לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין, בהתקיים שני טעמים: קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון בעניינו, או גרימת עיוות דין כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.
 4. **סיבה מוצדקת להיעדר התייצבות -** בהתאם לפסיקה, על המבקש להצביע על נימוק ממשי לאי התייצבותו לדיון ולתמוך את טענותיו באסמכתאות מתאימות (ראו: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** ((2.10.2003)).
- במסגרת הבקשה טוען המבקש באופן כללי כי לא קיבל את הזימון לדיון (סעיף 4 לתצהיר המבקש). המבקש לא מתמודד עם אישור המסירה מיום 18.12.20 הסרוק בתיק (יצוין כי בתיקיית "הערות לתיק" נרשם ש"**כתב האישום הודפס וצורף לזימון של הנאשם**"), לפיו הוא קיבל את כתב האישום וההזמנה לדיון. בנסיבות אלה חזקה שהמבקש קיבל את ההזמנה לדיון ולא התייצב לדיון מסיבות השמורות רק לו.
- וידגש כי ביום 9.4.21 (אישור מסירה סרוק בתיק) קיבל המבקש לאותה כתובת בדיוק את הודעת הקנס מושא גזר הדין.
- טענה חלופית של הנאשם לפיה הוא היה בבידוד במועד הדיון (סעיף 5 לתצהיר המבקש) לא נתמכה בראיה מינימלית ובשל כך נדחת על ידי .
- אשר על כן אני דוחה את הטענה, וכעת עלי לבחון האם יש מקום לביטול פסק הדין עקב קיומו של חשש לעיוות דין.

5. **חשש לעיוות דין -** בהתאם לפסיקה, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי תוצאת פסק הדין, על מנת שהוא יבוטל. עוד נקבע כי בעת העלאת טענה לביטול פסק הדין עקב חשש לעיוות הדין יש לתמוך את הטענה בראיות ממשיות, וכי טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח, כאמור, תשתית ראיתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו לבטלותו של פסק הדין.

כמו כן נקבע כי אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (ראו: ע"פ 6920/07 **חסון נ' מדינת ישראל** (4.9.2007), רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** (7.3.2018), רע"פ 2575/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.2017)).

המבקש טוען באופן כללי כי "**לא ביצעתי את העבירה**" (סעיף 8 לתצהיר המבקש) - אסמכתאות לביסוס מינימאלי של הטענה לא הוצגו במסגרת הבקשה.

בנסיבות אלה משנמנע המבקש מלפרט בבקשתו את הנימוקים התומכים בטענתו לרבות הצגת אסמכתאות, לא שוכנעתי כי ייגרם למבקש עיוות דין מהותית פסק הדין על כנו ואינני רואה כל עילה לביטולו.

6. אשר על כן, אני דוחה את הבקשה - בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

7. המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ' אב תשפ"א, 29 יולי 2021, בהעדר הצדדים.